

TWEË GETUIGEN.

Op een aanzienlijk landgoed werden voortdurend voorwerpen van waarde en in den tuin vruchten gemist. Lang was men in het onzekere over den dief, maar eindelijk was de heer des huizes voor zichzelf verzekerd, dat een zijner arbeiders, een man, dien hij veel vertrouwen geschonken had, de misdadiger was. Hij ontbood daarop den verdachte; maar of hij zachte of harde woorden beproefde, deze hield zijne onschuld vol. Eindelijk sprak de heer des huizes: „Jan, het doet mij leed u zoo hardnekkig te vinden, omdat dit nu onherroepelijk uwe verwijdering van de plaats zal ten gevolge hebben, want ik heb twee onwederprekbare getuigen tegen u.”

Nu begon de toegesprokene te glimlachen. Hij was zich bewust, dat hij geheel alleen, zonder iemands medeweten, volbragt had wat hij deed, en staafde nu enkel te sterker zijne ontkenningen.

Thans keerde op eens zijn heer zich om, nam een doek weg, die een paar werkmanschoenen bedekt had en hield den dief de zolen voor oogen. „Ziehier,” zeide hij, „de twee onwederprekelijke getuigen. Hoe slim gij waart, toch hebt gij niet op alles gedacht, en zijt uw eigen verrader geworden.”

Wat dit verhaaltje ons leert, wordt door de ondervinding van elken dag bevestigd. De zondaar heeft met een God te doen, die zich niet laat bespotten. De Heer vangt de bozen in hunne wijsheid door hen te verblinden. Terwijl zij op allerlei bedacht zijn, vergeten zij doorgaans iets, dat een kind niet zou hebben behoeven voorbij te zien. God is heilig, een najeriger God, te rein van oogen om het kwade onverschillig aan te zien, en dit verklaart ons, hoe de sluwste boosdoeners in den regel op bijna ongelooftelijke wijs zichzelf in den val helpen.

MARIA, DE SPROKKELAARSTER.

Op een zekeren zomeravond ging een arm klein meisje, in een schamel kleed gehuld, het bosch in om hout te sprokkelen. Zij heette Maria, en hoewel slechts tien jaren oud, werd zij door hare ouders daarheen gezonden, om zoo als nu droog hout te verzamelen, of anders boschbeziën te zoeken en die te verkoopen. Hare ouders waren zeer arm; de vader, een knorrige, driftige man, die zich aan misbruik van sterken drank overgaf; de moeder, eene zoenenaemde brave vrouw, die echter volkomen onwetend was in alles wat God en zijn heilig woord betreft. Zij trachtte op de eene of andere wijze wat geld te verdienen, maar eene zware ziekte overviel haar, waarna zij bijna geheel verlamd het bed moest houden en uren volkomen hulpeloos te midden van haar razenden man en uitgekongerde kinderen nederlag.

Wanneer wij de kleine Maria in het bosch volgen, zien wij dat zij na veel moeite eene bundeltje droog hout bijeengespaard heeft, maar vermoed in den langen weg en den inspannenden arbeid zich aan den voet van een zwaren beuk nederzet om een weinig uit te rusten. En terwijl zij daar neêr zat, was het alsof de kleine vogels van het woud medelijden hadden met het arme, kleine, vermoede kind en hun best deden om het op te vrolijken en te vertroosten. Nog nooit had Maria hen zoo schoon hooren zingen; allerlei gedachten, vrolijke en treurige, maar meest van deze laatste soort, kwamen in haar hartje op, zoodat zij niet wist of zij lagchen of schreijen moest. Eindelijk moede van het luisteren, overmande haar de slaap en hoorde zij niets meer. Een zonderlinge droom overviel haar. Zij bevond zich in een donker eenzaam bosch en ziet, daar wandelde in de schaduw der statige boomen eene verhevene, in 't wit gekleede gestalte met vriendelijk gelaat. Al de vogels verzamelden zich rondom den geheimzinnigen man en fladderden om hem heen met zoo wonderschoone liederen als zij ze zelve zoo even niet gehoord had. En hij strooide onder die vrolijke zangers allerlei soort voedsel uit, dat de vogels in hunne nesten bragten, om dan weer als met dankende toonen tot den goeden gever terug te keeren. Maria hoorde ook duidelijk den naam van dien vriendelijken man in hunne zachte liederen weerklinken en het kwam haar voor dat zij nooit een liefelijker naam vernomen had. En zij dacht: ach! was ik ook maar een dazer kleine vogels, en kwaamt gij, o vriendelijke man, toch ook zoo eens in onze hut! Zij wilde zich oprigten en den zoom zijns kleeds aanrakende, hem vragen ook hare arme woning te bezoeken, toen zij ontwaakte en met opene oogen in het donkere woud rondziede, wist zij dat al dat schoone

slechts een droom geweest was. Alles was stil om haar heen en de snel verdwijnende zon liet alles in duisternis achter.

Treurig ondernam Maria den terugweg naar huis, steeds peinzend over den heerlijken droom en over het beeld van dien verheven man, dat zich onuitwischaar in haar geheugen geprent had. Als zij zich zijnen naam maar herinneren kon, maar helaas! in hare woning even als in die van zoovele anderen werd hij niet gekend, noch genoemd en was dus een vreemde onbetekende klank voor het arme kind. Zoo ging zij voort, toen onverwachts met een vriendelijk „goeden avond, mijn kind!” een man met een zwarten rok en witte das zich bij haar voegde. Maria ontselde, maar antwoordde beleefd op de vragen, die de spreker haar over hare ouders en haar zelve deed. Regt vaderlijk luisterde hij naar hare woorden, toen zij hem haar hart opende en verhaalde van de krankheid harer moeder, de vele behoeften die zij leden en haar vader... maar hier verstikten tranen hare stem en kon zij niet voortgaan. Toen zeide de predikant tot haar, want wij weten reeds dat hij zulks was, dat zij niet zoo bedroefd moest zijn, misschien zou wel spoedig hulp opdagen. „Er is,” zeide hij, „een goed, rijk en magtig Heer, tot wien zij zich maar behoefde te wenden om geholpen te worden. Vele duizenden had Hij reeds uit den nood gered.” Op het hooren van deze woorden stond de kleine Maria midden op den weg stil, en zag den spreker aan met een blik die duidelijk zeggen wilde: wie is die groote Helper? Noem mij zijnen naam. De predikant ging dus met spreken voort: „Kent gij dien goeden Heer niet, mijn kind! die de vogelen van het woud spijzigt en de bloemen des velds bekleedt. Gij kent Hem zeker wel, of hoordet gij nooit van Jezus, onze liefdevollen Heiland?” Nu wist Maria niet meer wat haar overkwam. O, dacht zij, nu heb ik zijn naam gehoord! Ja, ja, dat was Hij, dien de vogelen prezen! Dat alles gevoelde zij, maar zonder te spreken van hetgeen zij gedroomd had, sprak zij tot den predikant met eene smeekende stem: „O, Mijheer! vertel mij nog meer van dien Jezus!” Van harte gaarne voldeed haar vriendelijke geleider aan dat verzoek en begon haar te vertellen van Gods oneindige liefde voor de arme menschenkinderen. Hoe die menschen door hunne afwijkingen van God zich allerlei ellende en straf op den hals gehaald hadden, maar dat Hij zijnen éénigen Zoon overgaf, om hen door dat groote bewijs zijner liefde van den weg der zonde te doen afwijken en tot zich terug te brengen. Hoe die Zoon, hoewel Hij rijk was, om onzentwil arm werd en met het volste regt Jezus, dat is: Heiland en Zaligmaker genoemd wordt; een Zaligmaker, die ook nu, ofschoon ongezien, het land doorging om allen die naar Hem vroegen als rijkste, trouwste vriend ter zijde te staan en te zegenen.

Langzamerhand waren de beide wandelaars de stad genaderd, en nadat de kleine Maria den naam en de woonplaats harer ouders aan den predikant opgegeven had, nam zij met een dankbaren handdruk afscheid van haren vriendelijken vertrooster, waarop zij vrolijk en blijmoedig als nooit te voren met haar bundeltje hout huiswaarts ging. Bij hare ouders gekomen vond zij haren vader met de handen onder het hoofd bij de ledige tafel gezeten. De moeder lag met een door smart vertrokken gelaat op haar leger. „Wat brengt gij mede?” snauwde de vader de binnentredende toe. — „Wat hout, vader,” antwoordde Maria met een blinkend gelaat, en — een rijken vriend die alles in overvloed heeft, en voor wien 't niets is, u moederlijk gezond te maken, en u, beste vader, weér alles te geven wat noodig is!” — „En wie zou die vriend zijn?” mompelde de vader. — „Zijn naam is Jezus en” — maar nauwelijks was dat woord van Maria's lippen gekomen, of de vader gebod haar met weeste bedreigingen, terstond te zwijgen en hem nooit weér met dien naam lastig te vallen. Zelfs de zieke moeder sprak in denzelfden zin, en zeide: „Hadt gij liever eenig geld medegebragt, dat zou ons beter te pas komen!” Hoe het thans de kleine Maria te moede was, is met geene woorden te beschrijven. Zij kon niets antwoorden, hare keel was als toegeknepen; stil sloop zij naar hare schamele legerstede en barstte in tranen uit. Voor hare verbeelding zag zij de schoone vertroostende gestalte, die haar in het bosch verscheen. „Ach Heer Jezus,” zachtte zij, „Gij goede vriend van arme zondaren, ik ben ook een arm vogeltje, en wij allen zijn het! Help ons toch, maak mijne moeder gezond en mijn vader tevreden! Geef ons brood en leer ons U lief te hebben en te gehoorzamen.” Zoo biddend tot haren nieuwen, hemelschen Vriend werd zij rustiger; het was alsof een zacht herhaald: Ja! in hare ooren klonk. De stille hoop op de verhooring harer bede was de Engel, die haar de oogen in een rustigen slaap toesloot.

Den volgenden morgen was zij de eerste opgestaan; vrolijk en bedrijvig begon zij dadelijk de kamer in orde te brengen. Toen ging zij naar hare moeder en zeide: „Lieve moeder, wees er zeker van, de Heer helpt!” Op de vraag harer moeder hoe zij toch aan die vreemde woorden kwam, begon Maria haar alles van den vorigen dag te vertellen, van haren droom en het bosch af, tot alles wat de vriendelijke man tot haar gesproken had. En zoo duidelijk, met zooveel kinderlijken eenvoud wist zij alles te verhalen, dat hare moeder niet genoeg luisteren kon, en eindelijk met tranen in de oogen uitriep: „O, mijn kind, als die droom eens werkelijkheid mogt worden!”

(Vervolg op blz. 160.)

AAN DEN HEILAND.

Jezus, 'k wil U needrig volgen,
Waar uw hand mij henenleidt,
'k Weet toch, uwe hand is liefde
En uw weg is zaligheid!

Moet ik door woestijnen dolen,
Met U gaat het alles goed;
'k Vind zelfs in de dorste streken
Bij mijn Jezus overvloed.

'k Ben een vreemdeling, liefste Heiland!
Maar ziedaar mijn hart en hand,
Leid mij naar uw welbehagen
Naar een beter vaderland!

'k Laat in alles U slechts zorgen,
Want zelfs in den stervensnood
Vind ik bij U, in uw wonden,
Een gerust' en zalgen dood.

WILLEM, ZIJT GIJ KRANKZINNIG?

Toen Willem Carey zijn vader het voornemen te kennen gaf om zendeling te worden, antwoordde deze: „Willem, zijt gij krankzinnig?” Het scheen hem eene hersenschim toe, en hij vond zijn plan een van de meest ondoordachte.

Wanneer wij nu terugzien op den arbeid van dezen werkzamen man, die zich met zooveel ijver aan de zaak van het heidendom gewijd heeft, moeten wij erkennen dat het wijs is het woord van Jehova te gelooven.

Het ongelooft van Carey's vader is zelfs nu nog te algemeen onder Gods volk.

M.